

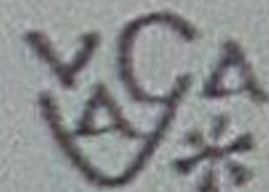
monedės me/ tai

VAGOS
LEIDYKLA
VILNIUS
1988

88

novelės me/ tai

VAGOS
LEIDYKLA
VILNIUS
1989

CHULIJAS KORTASARAS

*Parkų
vientisumas**

Romaną skaityti jis pradėjo prieš kelias dienas. Atidėjo į šalį, skubiems reikalams prispyrus, iš naujo atskleidė traukiniu grįždamas dvaran; pamažu išjautė į intrigą, veikėjų charakterius. Tą pavakarį, parašęs laišką patikétiniui ir su ūkvedžiu aptaręs vieną žemės nuomos klausimą, vėl atsivertė knygą savo ramiaame kabinete, kurio langai žvelgė į ažuolyną. Isitaisęs mègstamajame fotelyje nugara į duris, kad jos netrukdytų susikaupti ir nedirgintų primindamos, jog vidun gali ieiti neprašytas svečias, kaire ranka nejučiomis kartą kitą paglostę žalią aksomą ir émè skaityti paskutinius skyrius. Atminty lengvai atgijo pagrindinių veikėjų vardai ir išvaizda; beveik tuoju pat pasinérē į romano pasaulį. Beskaitydamas jis kone liguistai mègavosi mintimi, kad sulig kiekviena eilute vis labiau tolsta nuo supančios aplinkos, bet aiškiai suvokė, kad galva patogiai ilsisi ant aukštos atkaltés aksomo, kad cigaretės ranka pasiekiamos, kad už langu, parke, po ažuolais virpuliuoja pavaario oras. Isitraukęs į niūrią herojų dilemą, žodis po žodžio sekdamas vaizdus, tolydžio konkretesnius, spalvinėsnius ir gyvesnius, stebéjo paskutinį pasimatymą miško trobelėje. Pirma atėjo sunerimusį moteris; paskui pasirodė meilužis šakos nubrozdintu veidu. Ji bučiniai stebétinai gydė kraujuojantį iibréžimą, bet jis gynësi glamonių, atėjo čionai ne kartoti slaptos aistros apeigu, dangstomu be-

* Versta iš: *Cortázar J. Relatos*.—Boenos Aires: Editorial Sudamericana S. A., 1970.

gales išdžiūvusių lapų ir nuošalių takelių. Jo užanty šilo durklas, o krūtinėje plastėjo īgludusi laisvę. Čia prigesdamas, čia įsidegdamas dialogas raitėsi puslapiais lyg veržius gyvačių srautas, ir buvo justi, jog viskas jau seniai nuspresta. Netgi tos glamonės, kurios kaustė meilužio kūną, tarytum stengdamosi ji sulaikyti ir nukreipti kita linkme, pasibjaurėtinai piešė kito kūno apribus, kūno, kurį reikėjo sunaikinti. Nieko nebuvo pamiršta: nei alibi, nei atsitiktinumų, nei galimų klaidų. Nuo šios valandėlės kiekviena akimirka turėjo kruopščiai numatyta paskirtį. Bendras negailestingas uždavinio kartojimas nutrūkdavo tik rankai pakilus paglostytį skruosto. Temo.

Jau nebežiūrėdami vienas į kitą, tvirtai susieti jų dviejų laukiančio darbo, jie atsisveikino trobelės tardury. Ji turėjo eiti takeliu į šiaurę. Stabtelėjės vidury tako, vedančio priešingon pusén, jis grįžtelėjo ir pamatė ją bėgant plevėsuojančiais plaukais. Ir nubėgo savo ruožtu, slėpdamasis už medžių ir krūmų, kol violetinėse sutemosė galų gale įžiūréjo tuopų alėją ir namą. Šunys neturėjo loti ir neloko. Ūkvedžio neturėjo tuo metu būti ir nebuvo. Peršoko tris prieangio laiptelius ir jéjo vidun. Pro kraujo ūžimą ausyse išgirdo moters žodžius: iš pradžių melsvoji svetainė, paskui koridorius, po to kilimu užtiesta laiptai. Viršuje — dvejos durys. Pirmasis kambarys tuščias, antrasis — tuščias. Kabineto durys, ir tuomet — durklas saujoje, dideli šviesūs langai, aukšta, žaliu akso mu traukto fotelio atkaltė, galva žmogaus, fotelyje skaitančio romaną.

Iš ispanų kalbos vertė VALDAS PETRAUSKAS